U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou, se sídlem Praha 4, Pod Terebkou 12, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 12. 2006, č. j. 46 Az 91/2006 - 18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobce Mgr. Bohdaně Novákové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 12. 2006, č. j. 46 Az 91/2006 - 18, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1193/LE-BE03-BE07-2006, ze dne 13. 11. 2006, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas blanketní kasační stížnost a požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 4. 3. 2007, č. j. 46 Az 91/2006 - 38, ustanovil zástupkyní stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Bohdanu Novákovou, advokátku. Ustanovená advokátka podáními ze dne 15. 3. 2007 a ze dne 20. 4. 2007 kasační stížnost doplnila.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně

přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve

a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné, ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu není jenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel jako důvody přijatelnosti kasační stížnosti uvedl nehospodárnost řízení a otázku šíře důvodů pro udělení doplňkové ochrany, včetně povinnosti České republiky dodržovat závazky mezinárodního práva (ochrana před mučením a ponižujícím zacházením). Dále poukázal na potřebu precizovat odůvodnění rozhodnutí Krajského soudu v Praze ve vztahu k § 14a zákona o azylu.

Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti označil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda mělo být v případě stěžovatele rozhodováno na základě § 12, § 13, § 14 a § 14a zákona o azylu a nikoliv norem jiných. Stěžovatel konstatoval, že neshledal-li žalovaný žádné azylově relevantní důvody jeho žádosti, měl ji posoudit jako zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu. V opačném případě je jeho závěr učiněný při použití § 14a zákona o azylu nedostatečný a nepřezkoumatelný. Stěžovatel namítal, že bylo povinností žalovaného a krajského soudu se plně zabývat jeho tvrzením, že mu v zemi původu hrozí zabití. Jedná se o velmi závažný důvod v souvislosti s tzv. doplňkovou ochranou (§ 14a zákona o azylu) a tato okolnost měla být posouzena ve světle možného porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Ve druhém doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů v souvislosti s použitím § 14a zákona o azylu. Zdůraznil, že se v případě návratu na Ukrajinu obává zabití a že státní moc není schopna nebo ochotna zabránit nestátním původcům pronásledování v ohrožení jeho života či svobody.

Právní otázkou, kdy aplikovat ustanovení zákona o azylu o zjevně nedůvodné žádosti, se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 181/2004, www.nssoud.cz, a dále též ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2006, č. j. 3 Azs 344/2005 - 103, www.nssoud.cz, nebo ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz. Podle zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, má správní orgán povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne. Nedojde-li k zamítnutí žádosti ve lhůtě 30ti dnů od zahájení správního řízení, vydá správní orgán negativní rozhodnutí podle § 12 citovaného zákona; to však neznamená, že by správnímu orgánu za této situace vznikla povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci podle ustanovení § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu řízení uvedl.

Pokud jde o důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, Nejvyšší správní soud předesílá, že podle jeho konstantní judikatury *jakkoli nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, tak v těch částech, kde takovou shodu shledat lze, je možno i po účinnosti zákona č. 165/2006 Sb. aplikovat právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému § 91 zákona o azylu* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz).

Z hlediska doplňkové ochrany stěžovatel v průběhu správního řízení toliko tvrdil, že mu shořel dům, nemá kde bydlet, a proto potřebuje vydělat peníze. Obává se, že jej zabije člověk, kterému zapálil auto, protože mu nezaplatil za odvedenou práci.

V posuzované věci je zjevné, že potíže stěžovatele představují problémy se soukromými osobami, což ovšem z hlediska českého práva není azylově relevantní důvod, ani důvod při přiznání překážek vycestování, resp. doplňkové ochrany. Překážku vycestování v případě potíží se soukromými osobami na Ukrajině řešil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, www.nssoud.cz, nebo ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, www.nssoud.cz.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelem vznesené důvody přijatelnosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl totiž k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupkyni stěžovatele Mgr. Bohdaně Novákové, advokátce, která byla stěžovateli ustanovena usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 91/2006 - 38, ze dne 4. 3. 2007, byla stanovena za dva úkony právní služby ve výši 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dvě písemná podání soudu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d/ této vyhlášky) a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Nejvyšší správní soud nepřiznal zástupkyni stěžovatele odměnu za první poradu s klientem včetně přípravy a převzetí zastoupení, neboť z obsahu spisu nelze zjistit, zda ustanovená zástupkyně nějakou poradu se stěžovatelem realizovala. Zástupkyni stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 4800 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu